

De Bijbel versus de Oecumenische Beweging

<http://wayoflife.org/>, 3-7-2008

Alle Schriftaanhalingen komen uit de Statenvertaling (1977 of HSV)
Vertaling en voetnoten door M.V.

De oecumenische filosofie heeft zich wijd verspreid binnen het Christendom. Het is een themasong van de Rooms-katholieke kerk sinds het Tweede Vaticaans Concilie van de jaren '60. Het is een themasong van de Wereldraad van Kerken en de verschillende nationale raden, lokale clerusverenigingen en Bijbelgenootschappen.

De oecumenische filosofie heeft het evangelicalisme doordrongen, vanuit parakerkgroepen zoals Campus Crusade en Youth for Christ, evangelisten zoals Franklin Graham, Luis Palau, scholen zoals Moody, Wheaton, uitgevers zoals Zondervan, publicaties zoals *Christianity Today*, en zendingsorganisaties zoals Wycliffe Bible Translators.

De oecumenische filosofie is een themasong van Contemporary Christian Music. In een interview met *Christianity Today*, zei Don Moen van Integrity Music: "Ik heb ontdekt dat worship [muziek] transdenominatieel en transcultureel is. ZE OVERBRUGT ELKE DENOMINATIE. Twintig jaar geleden waren er grote barrières tussen de denominaties. Vandaag denk ik dat de muren naar beneden gaan. In elk concert dat ik breng zijn 30-50 kerken vertegenwoordigd".

De oecumenische filosofie is ook een themasong van de Emerging Church. Brian McLaren vat dit samen door zichzelf te noemen: "evangelical, post-protestant, liberaal, conservatief, mysticaal, poetisch, bijbels, charismatisch, contemplatief, fundamentalist, Calvinist, anabaptist, anglicaan, methodist, katholiek, groen, incarnationeel, emergent" (*A Generous Orthodoxy*, ondertitel van het boek).

Ja, de oecumenische filosofie is wijdverspreid, maar ook gepatenteerd onschriftuurlijk!

De oecumenische filosofie wordt weerlegd door het Bijbels onderricht over de leer.

"Ik herinner u eraan, hoe ik u ertoe opgeroepen heb in Efeze te blijven, toen ik naar Macedonië reisde, opdat u sommigen beveelt geen andere leer te onderwijzen" (1 Timotheüs 1:3).

Er is slechts één waar apostolisch christelijk geloof, en ons werd de Heilige Geest gegeven opdat wij dat ene ware geloof kunnen kennen, en wij moeten enkel dat geloof onderwijzen aan anderen. De oecumenische filosofie is dus onschriftuurlijk. Het is onmogelijk een strikt standpunt voor de Bijbel te verenigen met enig soort van oecumenisme. Het is onmogelijk te staan voor alle leringen van de Bijbel en oecumenisch te zijn in enig opzicht.

De oecumenische filosofie wordt weerlegd door het Bijbels gebod te strijden voor het geloof.

"Geliefden, terwijl ik mij met alle ijver ertoe zet u te schrijven over de gemeenschappelijke zaligheid, werd ik genoodzaakt u te schrijven met de aansporing te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is" (Judas 3).

Het is onmogelijk de mindset te hebben om te strijden voor het geopenbaarde geloof en tegelijk oecumenisch te zijn. Dit zijn tegenstrijdige programma's. Strijden voor het geloof is een tot ongelijkheid leidend gegeven.

De oecumenische filosofie wordt weerlegd door de Bijbelse waarschuwing tegen valse leraars die ketterijen prediken.

Het Nieuwe Testament staat vol waarschuwingen tegen valse leraars. Jezus waarschuwde tegen hen tijdens Zijn aardse bediening (Mat. 7:15-17), maar ook in Zijn boodschappen aan de zeven kerken nadat Hij was opgestaan en opgevaren (Op. 2:2, 6, 14-16, 20-23). Paulus waarschuwde herhaalde-

lijk tegen valse leraars (1 Kor. 15:12; 2 Kor. 11:1-4, 12-15; Gal. 1:6-9; 5:7-12; Fil. 3:17-21; Kol. 2:4-8, 20-23; 1 Tim. 4:1-3; 2 Tim. 3:5-13; 4:3-4). Petrus waarschuwde tegen hen (2 Petrus 2). Johannes waarschuwde tegen hen (1 Joh. 2:18-27; 4:1-3). Judas waarschuwde tegen hen (Jud. 3-19). Het is onmogelijk op de uitkijk te staan voor valse leraars, zo ijverig als de Bijbel beveelt, en tegelijk oecumenisch te zijn. Op de uitkijk staan voor valse leraars en elke leer ijverig vergelijken met de Schrift is tegengesteld aan de breeddenkendheid van de Emerging Church filosofie.

De oecumenische filosofie wordt weerlegd door het Bijbels gebod u af te scheiden van dwaling.

“En ik wek u op, broeders, hen in het oog te houden die onenigheden teweegbrengen en struikelblokken opwerpen tegen het onderwijs dat u hebt ontvangen, en keer u van hen af” (Romeinen 16:17).

Niet enkel moeten wij ons houden aan de gezonde leer en ervoor strijden en moeten wij op de uitkijk staan voor valse leraars, maar wij moeten ons ook afscheiden van hen die valse leer onderwijzen. En wat is de standaard om te kunnen oordelen wat waar en wat vals is? Dat is de Bijbel, en volgens de Bijbel kunnen wij waarheid van dwaling onderscheiden in dogmatische zin, en wij zijn voor God verantwoordelijk om zo te doen.

“**Als iemand Zijn wil doen wil, zal hij van deze leer erkennen** of zij uit God is, of dat Ik vanuit Mijzelf spreek” (Johannes 7:17).

“Jezus dan zei tegen de Joden die in Hem geloofden: **Als u in Mijn woord blijft**, bent u werkelijk Mijn discipelen; en **u zult de waarheid kennen**, en de waarheid zal u vrijmaken” (Johannes 8:31-32).

“En wat u betreft, de zalving die u van Hem hebt ontvangen, blijft in u, en u hebt het niet nodig dat iemand u onderwijst; maar **zoals deze zalving u onderwijst met betrekking tot alle dingen** - en die zalving is waar en is geen leugen - en zoals zij u heeft onderwezen, zult u in Hem blijven” (1 Johannes 2:27).

De bijbelse praktijk van afscheiding staat diametraal tegenover de leer van de oecumene. Het is onmogelijk beide tegelijk te praktiseren, en geen enkele hoeveelheid slimme Emerging Church “orthoparadoxie” kan dit feit veranderen.

De oecumenische filosofie wordt weerlegd door de Bijbelse definitie van ware christelijke eenheid.

Beschouw enkele belangrijke passages over christelijke eenheid:

“Opdat zij allen één zijn, zoals U, Vader, in Mij, en Ik in U, dat ook zij in Ons één zijn; opdat de wereld gelooft dat U Mij gezonden hebt” (Johannes 17:21).

De moderne oecumenische beweging heeft Joh. 17:21 als een van hun themaverzen genomen, beweerend dat de eenheid waarvoor Christus bad een oecumenische eenheid is van belijdende christenen die bijbelse leer (doctrine) veronachtzamen. De context van Johannes 17 vernietigt deze mythe. In Johannes 17 zegt de Heer duidelijk dat de eenheid voor welke Hij bad een eenheid is gebaseerd op redding en waarheid en afscheiding van de wereld.

“Ik heb Uw Naam geopenbaard aan de mensen die U Mij uit de wereld gegeven hebt. Zij waren van U en U hebt hen Mij gegeven; en **zij hebben Uw woord bewaard ... Want de woorden die U Mij gegeven hebt, heb Ik hun gegeven, en zij hebben ze ontvangen**, en zij hebben werkelijk erkend dat Ik van U uitgegaan ben, en hebben geloofd dat U Mij gezonden hebt ... **Ik heb hun Uw woord gegeven; en de wereld heeft hen gehaat**, omdat zij niet van de wereld zijn, zoals Ik niet van de wereld ben ... Heilig hen in **Uw waarheid; Uw woord is de waarheid ... En Ik heilig Mijzelf voor hen, opdat ook zij geheiligd zijn in de waarheid**” (Johannes 17:6, 8, 14, 17, 19).

Dit is geen eenheid van ware christenen met valse christenen, echte met nominale christenen, gezonde leer met ketterij. Dit is geen eenheid die leerstellige verschillen negeert ter wille van een omvangrijkere gemeenschap. In feite is er niets in het gebed van onze Heer dat aangeeft dat mensen

zomaar alles moeten doen om de eenheid te creëren die hierin beschreven wordt. Johannes 17 is niet een bevel dat aan mensen gericht is; het is een Hogepriesterlijk gebed dat geadresseerd is aan God de Vader, en dat gebed werd beantwoord. Het beschrijft een geestelijke realiteit die gecreëerd werd door God onder echte, wedergeboren heiligen die toegewijd zijn aan de Schrift, niet een mogelijkheid die georganiseerd moet worden door mensen.

“Maar ik roep u op, broeders, omwille van de Naam van onze Heere Jezus Christus, dat u allen uit één mond spreekt, en dat er onder u geen scheuringen zijn, maar dat u hecht aaneengesmeed bent, één van denken en één van gevoelen” (1 Korinthiërs 1:10).

We zien in dit vers dat bijbelse eenheid eerst en vooral een kwestie is van het hebben van één geest. Dit staat haaks op de oecumenische filosofie van “eenheid in diversiteit”. Het type van “eenheid” dat we vinden in de oecumenische beweging is helemaal geen echte eenheid; het is verwarring; het is “Babel”.

Neem verder in acht dat de eenheid die God eist voor de vergadering bedoeld is. Deze vermaning was in de eerste plaats gericht aan een plaatselijke kerk, Korinthe. Het is haalbaar dit beschreven type van eenheid in de vergadering te hebben, want doctrine kan aangenomen en afgedwongen worden door een kerkverdrag en de geloofsverklaring. In de kerk kunnen we dezelfde doctrine hebben over Christus, de Geest, redding, geestelijke gaven, heiliging, profetie, christelijk leven, enz., omdat we een geloofsverklaring hebben en vereisten voor kerklidmaatschap, en we hebben pastors en discipline; maar dit is onmogelijk in een brede oecumenische context.

“Zo roep ik, de gevangene in de Heere, u ertoe op waardig te wandelen in overeenstemming met de roeping waarmee u geroepen bent, 2 met alle ootmoed en zachtmoedigheid, met geduld, om elkaar te verdragen in liefde 3 en u te beijveren om de eenheid van de Geest te bewaren door de band van de vrede: 4 één lichaam en één Geest, zoals u ook geroepen bent in één hoop van uw roeping, 5 één Heere, één geloof, één doop, 6 één God en Vader van allen, Die boven allen en door allen en in u allen is” (Efeziërs 4:1-6).

In deze passage zien we echte bijbelse eenheid, en die is ver verwijderd van de oecumenische filosofie.

1. Ware christelijke eenheid is de eenheid van de Geest (Efeziërs 4:3)

Dit betekent dat het een eenheid is met betrekking tot hen die wedergeboren zijn en geleid worden door de Geest van God. Wat een contrast met het oecumenische concept om iedereen samen te brengen die de naam van Christus noemt, ongeacht hun geestelijke toestand. Op een grote oecumenische conferentie in St. Louis in 2000 (North American Congress on the Holy Spirit & World Evangelization), vroeg ik velen van de leidinggevenden: “Wanneer bent u wedergeboren?” Niet één gaf een schriftuurlijk antwoord. Sommigen zeiden dat zij wedergeboren zijn toen zij gedoopt werden. Anderen toen zij een charismatische-stijl-ervaring kregen. Weer anderen waren niet eens vertrouwd met de term. Maar al deze mensen waren intiem betrokken bij het leiderschap binnen de oecumenische beweging.

2. Ware christelijke eenheid is de eenheid van het éne geloof (Efeziërs 4:5)

Bijbelse eenheid is onmogelijk los te koppelen van het eenmaal overgeleverde geloof dat geleerd werd door de apostelen. Gods volk wordt opgeroepen “te strijden voor het geloof dat eenmaal aan de heiligen overgeleverd is” (Judas 3). Er is geen eenheid tussen hen die de Bijbel geloven en volgen, en zij die dat niet doen. Noteer dat “het geloof” niet opgedeeld is in primaire en secundaire onderwerpen. In Mattheüs 23:23 leerde Jezus dat alhoewel niet alles in de Schrift van gelijk belang is, alles echter zijn plaats heeft. Niets wat in de Schrift geleerd wordt moet geminacht of opzij gezet worden voor het doel van “eenheid”. In 1 Timotheüs 6:14¹ leerde Paulus Timotheüs om de leer onbevlekt en onberispelijk vast te houden tot de wederkomst van Christus. Vlekken zijn kleine, schijnbaar niet zo belangrijke dingen. Paulus leerde Timotheüs dus *alles* in de Schrift te waarderen en vast te houden. Het thema van 1 Timotheüs is praktische kerkwaarheid (1 Tim. 3:15). In deze

¹ “Strijd de goede strijd van het geloof. Grijp naar het eeuwige leven, waartoe u ook geroepen bent en de goede belijdenis afegelegd hebt voor vele getuigen. Ik beveel u voor God ... dit gebod onbevlekt en onberispelijk vast te houden tot de verschijning van onze Heere Jezus Christus” (1 Tim. 6:12-14).

brief behandelt Paulus dingen zoals kerkbestuur (1 Tim. 3) en de rol van de vrouw in kerkelijk werk (1 Tim. 2). Dit zijn precies de dingen die neergehaald worden in oecumenische praktijken, want ze worden daar van “secundair” belang geacht. Maar Paulus leerde Timotheüs al deze dingen onbevlekt en onberispelijk vast te houden tot Jezus komt. Timotheüs en de zijnen werden opgelegd “geen andere leer te onderwijzen” (1 Tim. 1:3). Dit is de meest strikte standaard voor doctrine, en wanneer men deze standaard hanteert is het onmogelijk oecumenisch te zijn, zelfs niet in zijn mildeste vorm.

3. Ware christelijke eenheid is de eenheid die gevonden wordt in de nieuwtestamentische vergadering

Het gebod van Efeziërs 4:3 is gericht aan de kerk te Efeze (Efez. 1:1). Zoals we gezien hebben is het haalbaar bijbelse eenheid te praktiseren binnen de plaatselijke vergadering, want leer en gerechtigheid kunnen binnen dit kader afgedwongen en bewaard worden. Buiten de vergadering evenwel is er geen bijbelse discipline, leiderschap en toezicht. Wanneer christenen proberen interdenominationale en parakerk eenheid te praktiseren, is er altijd compromis. Ik ben niet verantwoordelijk om een eenheid te onderhouden met elke belijdende christen in de wereld, maar wel met de gelovigen in mijn vergadering, in mijn lokaal lichaam, en met anderen waarmee ik waarlijk gelijkgezind ben. De Bijbel zegt dat wij God “eendrachtig, met één mond” moeten verheerlijken (Rom. 15:6). Dat is geen beschrijving van enige vorm van oecumenisme! Dit is enkel mogelijk in een nieuwtestamentische vergadering, waar gelovigen samen kunnen verenigd worden in leer en geest en doel op een manier die onmogelijk is in een bredere context.

“Alleen, wandel waardig het Evangelie van Christus, opdat ik, of ik nu kom en u zie of dat ik afwezig ben, dan uw zaken mag horen, dat u vast staat in één geest en dat u eensgezind samen strijdt door het geloof van het Evangelie” (Filippenzen 1:27).

Wat leren we hieruit? Bijbelse eenheid betekent het hebben van één geest. Het is geen “eenheid in diversiteit”. Vergelijk Rom. 15:5-6; 1 Kor. 1:10; 2 Kor. 13:11. Bijbelse eenheid vereist ook een totale overgave aan het ene apostolische geloof.

Het nieuwtestamentische geloof bestaat niet uit verscheidene afgescheiden leringen maar het is een verenigd lichaam van waarheid waarin alle leringen passen. Het is onschriftuurlijk te denken dat maar enkele “voornaam” bijbelse leringen noodzakelijk zijn terwijl andere nieuwtestamentische leringen en praktijken secundair of tertiair zijn en kunnen genegeerd worden voor de zaak van eenheid. Zoals we gezien hebben onderrichtte Paulus Timotheüs om elk aspect van de bijbelse waarheid vast te houden “zonder vlek” tot de komst van Christus (1 Tim. 6:14). Dit verwijst naar de details van Gods Woord. En het is onmogelijk ondubbelzinnig op te komen voor nieuwtestamentische waarheid, in al zijn aspecten, en tegelijk oecumenisch te zijn. Zoals één wijze pastor opmerkte: wij zullen ofwel onze boodschap inperken ofwel onze gemeenschap inperken. Als u beslist alles in de Schrift te prediken, dan zult u automatisch uw sfeer van gemeenschap moeten inperken. De keuze is duidelijk. Als iemand getrouw is aan het nieuwtestamentische geloof, is het onmogelijk een brede gemeenschap te hebben in dit afvallige uur, en als iemand zich overgeeft aan een brede gemeenschap, dan moet hij willens zijn boodschap inbinden.

Lees ook:

De Oecumenische Beweging: <http://www.verhoevenmarc.be/PDF/oecumene.pdf>

verhoevenmarc@skynet.be - www.verhoevenmarc.be - www.verhoevenmarc.be/NieuwsteArtikelen.htm